

Till Förläggaren.

Min Herre!

Då jag af uprickigaste hjärta både älskar och högaktar Er Snille, samt tillika wet hvad öden och olyckor någon gång böra märka på ett sensibelt hjärta . . . Så läser jag både med ömhet och förundelse min Herres Dagblad . . . Men då Ni begabbar Wetenskaper och nya upptäckter i dem, så tänka vi ganska olika.

Försöket med Lufikulan bör ester min tanke aldrig bli et ämne för Satiren.

Icarus omkommer, och Dedalus lär Os segla. Om man wid den föras olycka förkastadt inrättningen, männe icke mänskligheten därwid lidit? änskönt ännu i dag som ostrast olyckor hända på Hafwen.

Om wid Krutets upptäckt, Afkans afledande, man ägt nog tiltagsenhet at igenom Satiren förskrä Konsten, sedan Uppfinnarn wid det första, och Förbättraren wid det sista, sjelfwe förlorat sig — jag frågar: Männe intet mänskligheten därwid blifwit lidande?

Lufikulan är ännu uti sin linda, utan twiswel, om den winner större fullkomlighet, blir inrättningen mänsklighetslägget både nyttig och skadelig.

Ännu en gång begabba intet Wetenskaperna — i alla fall min Herre! Hoppas jag at Ni med samma säkerhet kan låra Er lyftas af Lufikulan emot skyarna (utan at falla) som då Ni i et stort Sällskap seglade från Finland på en Fregatt til Stockholm.

Jag är etc. *).

Anec-

*). Härigenom Transporterar jag detta Bref på Respective Insändare, i synnerhet på Den om Aerostatiska Machinerna i arket 28.

Förläggaren.

Anecdote *).

Sör några år sedan, kom liksom en anda öfver en del Präster i Tyskland at predika på vers. Konungen i Preussen ehuru self en stor Poet, utgaf då en Förordning at den som rimmade sin Predikan, skulle mista Rappan. Wid samma tid hade den bekanta Tyska Poeten Gleim (som har en Pension af den Preusiska Monarken, Snillet och Talangernas Beskyddare) en liten misshällighet med en wisk Legations-Präst som inbillade sig wara Vers-makare och öfwen på Predikstolen måttade at Gleims skrifter. Detta gaf Gleim anledning at skrifa följande vers som öfversatt nu lämnas til införande.

„En wisk Akteur som hörs hwar Söndag fackla
 Och andelig Petlan at sjuka hjärtar ger,
 Hwars snille man uplysas ser
 Af Babyloniska Skjökans fackla
 Som stöper Tyska rim, och dem kring hopen strö,
 At ingen enda fins, som icke will bewisa
 Det Salomons höga Wisa
 Sin Auctor mindre heder gör.
 Han som med gapig mund de illskans rykten griper
 At tråta uti sina Bref,
 Han öfwen [stackars jag) med rosdjurs tafar kniper
 Et Sorjespel, som nyh til Hofwet sticket blef.
 Jag det förackta bör, och mera Christligt tänka
 Men store Gud! som noga wet

*) Insändt.

At i Din Stat fins uselhet.

Så snart som Präst En blir oer

Må Du ett större ljus af misskund Honom skänka,

Den hjord ju liten är, som hör O Gud! Dig till,

Vi breda vägen gå och löpa Sodoms kosa:

Men om på Domsens dag Du trohet finna will

Så omvänd Dig på Prosa.

Fragment af ett Protocoll i frågor och swar hållit
öfwer första Officers-Examen wid ett Garnizons-
Regemente *).

NB. **M**ajoren frågande war en Homme de Fortune, först ännu heter det, gammal, oadel, Gift i Borgarehus (småstads likwål) brukade Peruk som Han self slängde på sig, gick utan breda Silfwersspårar och Sabel, men med alt det hade Han slitit mycket ondt, gjort flera Campagner och förstod sin tjänst, följactreligen tillsagd af sinhet at ta affsed eller sätta sig i ro och jouera af sin Riddar-Orden och förhöjning på Caraktern.

Fändricken åter war en Homme de merite, eller ung, blodung, skön, Adelsman, riktig Adelsman, Danseur, Chanteur, och som swarade genom Fullmågtig, likwål för ingen annan ordsak, än at Han ej borde Compromittera sig med Majoren.

Majoren.

Huru många anor räknar Walborne Herr Fendriken på Fädernet och Mödernet?

Fen-

*) Insändaren har ej behagat säga hwarifrån Han tagit detta, men hwem ser icke at det är Öfwersättning så wida alt sådant gräl är affkastat här i Swärje?
Förlägg.

Fendriken.

Blott 9, til des mina Nådiga Förädrar igenom tidernas wändning och genom sina Wäppers arbetande kunna winna 15.

Majoren

Nu sedan den benigaste och konstigaste wettenskapen för en Officerare, nemligen Gencalogien är afhandlad, och Wälborne Herren swarat med all möjlig Precision som marquerar så mycket genie och så mycken Application, så borde jag ej uppehålla min lilla nådiga Herre längre, men Metien är widlyftig, och jag ber ödmjukast om tillstånd at följa Ordres och examinera i flera des brancher. Jag skrider då til Garde de Roben, och frågar huru många små Brillanter brukar Wälborne Herrn i sina Boucles d'artois?

Fendr.

365.

Majoren.

Ar Wälborne Herr Fendrikens Famille Wapen graverad på Silfverspännet i Slängkappan? och af hwilken Artiste?

Fortsättning e. a. g.

Arkot 35 utkommer nästa Mondag Kl. 8 om morgonen.

Tryckt hos Commisarien P. A. BRODIN, 1784.

Frykt-Friheten den Wälsignade.

Stockholm d. 23 Februarii 1784.

Flera Wärldar --- Fri Öfwerfättning *).

Huru stor är icke Gud! Huru mäktig är icke den Waresen, som stela
 har ljuset ifrån dessa oräkneliga Himmelens bloß, som har ihopfogat
 denna ofanteligen stora Werldsbyggnaden, och satt den, såsom en ruf
 diamant uti fotapalliet af sin Thron. Förgåfwes söker min inbillning nå-
 gon gräns för den omäteliga rymden! Lått en kula falla ned ifrån en fix-
 stjerna til vår jord: Flera tidehwarf behöfwes til des framkomst. Hwa-
 rest är då början eller slutet af denna byggnad? Hwarest uphöja sig de
 yttersta förmurar, hwilka möta den afgrund, där intet är utestängdt och
 innom sin omkrets innesluta alla Waresers hemvist? Wid hwilken punkt
 uti rymden har den Allsmågtige stadnat, ändat linierna af sin plan och satt
 Skapessens råmärken? Hwar är det rum, där Han uphörde at sätta
 Wärldar, och sade til de starka Andar, som upwagta Honom: Här sät-
 ter jag gränsen för mitt materiela werk.

O Nat! Du, som med Ditt rena och milda sten utbreder så lagom
 glans på Naturens sköna tafel: Du! som med Din Silfwer nyckel öpnar
 för

*) Med samma nöje som jag hoppas mina Läsare emöttaga detta Witterhetsstycket, skal
 jag införa de öfriga som Ökänd behagat insända. Jag tackar för löftet om dylika,
 — Commissionen är utträttad.

Sörlägg.

för Of Himmelrymdens Skatter och Skapar för Våra ögon så otaliga
 Werldar, hwilka dagens svartshuka stjerna fördölgde; kan Du icke uti det
 innersta af denna Theater, wisa mig den Monarken som framsför sin Thron
 utbredt alla dessa prägtiga under? Mit forskande öga söker Honom uti
 Himmelens djupa rymder. Uet! måtte jag se en stråte af den Gudens
 Majestät, som min Ande tillbeder: Lären mig, I Hans Händers werk!
 sägen; hwar är Hans boning? Hwar har Han satt sin Thron? I stjer-
 nor! som brinnen för millioner lefwande kråk! I afbilder af den Ewigas
 ljus och kärlek! sägen mig, hwar bor min Skapare?

Denna samling af Solar och Werldar, som jag ser; är detta alt
 som Han har skapat? Eller har Han med et ord af sin mun gjort oräk-
 neliga andra ställen i rymden fulla af sin Åra?

Min inbillning gör mig sällskap: Jag will bese Gränserna af detta
 omäteliga skapade. Jag lämnar Jorden, och straxt försvinner Hon ur
 min åsyn. Jag är redan förbi Nattens sakla och de mörka flöt, som
 göra vår boningsplats sällskap omkring Solen. Mig möta Cometer, wän-
 drande Jordar; Jag följer dem så långt, at Vår Jord blir för mina ö-
 gon en liten stjerna. Tusende andra Solar synas, hwilka gifwa lif och
 rörelse åt ännu flera Werldar. Jag skyndar ännu längre. Jag ärnar
 finna den Ewigas boning. Men förgåfves — ju längre jag hinner, ju
 mindre blir mitt hopp. Hwar bor då den förundranswärde Bygg-Mä-
 starn, hwilken beredde et så prägtigt hemwist för et sådant kråk, som män-
 niskan?

Förlorad ibland dessa främmande Werldar, stannar jag, för at litet
 hämta andan. Hwar är nu Jorden? Hwar är Solen? Huru liten är
 icke den Werld, som I genomwandren?

I aflågsne Jordens Inbyggare! Ären I dödlige eller Änglar? Ären
 I födde i dessa Länder eller ären I hufstyttade från andra Werldar?
 Kläder förmustet hos Eder? Är Dygden Eder lätt och naturlig? Skolen
 I dd eller flytta härifrån på annat sätt? Känner I plågor och sjukdomar?
 Utan twifwel hafwen I andra seder, andra lagar, andra tänkesätt än de-
 ras som kråta på Vår lilla muldhög. Ären I plågo-andar för hwarans
 dra? Finnas hos Eder Throner och Spiror? De, som dessa bära, låta
 de slagta sina Bröder tusendetals? Så tillgär hos Of på Jorden; så
 kallas

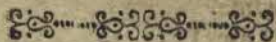
kallas Vårt Hospital, hwarest Werldens dårar åro innesångde. Dessa frågor synas Eder oehynerlige: Jag wil skona Eder för flera.

Om jag bedrager mig uti min tanka om flera Werldar, så är min willfarelse wacker: Den stöder sig på en sannings Skaparens oändeliga Godhet och Magt. Hwilken kan bewisa mig, at jag får wilse? Skulle människan kunna inbilla sig öfwer det, som Gud kan göra? En Werld och et Solgrand kostar Honom lika mycket.

Sjelfwa erfarenheten bestyrker min giskning. Synglas hafwa upptäckt för Våra bestörta ögon en mängd oändeligen små kråk, om hwilkas Warelse Wi aldrig haft minsta mistanka och Vår inbillning hinner icke följa Förnustet, som ser och uptråcker dem. Hwad! et Lös! en liten ört! en watudroppa! skulle wara bebodda, och icke de Kroppar, som åro millioner gånger större än vår Jord?

Men hwarföre skall jag förlora mig i dessa afgrunder? Förmätne inbillning! stanna: Gränserna för Dit forskande är på alla sidor, hwart Du wänder Dig. Skaparen synes uti sina werk, uti Dig sjelf. Se Han finnes uti Dit eget hjerta, om det älskar Honom och Hans älskade Barn Människorna. Öfwer alt i Naturen, hwart en dygdig människa wänder sina tankar, möta Henne röster, som utropa den Ewiga Wälgörarens wisshet och magt.

Du Aldrahögste! Allas Gud! Förlåt et swagt Erkännil, som Dina Händer beredt, at det wägar ransaka i Dit Allmagts råd.

Synda = Floden *).

Snapt hant den spåda Morgonrodnan purpra de af hwita Lissor skimrande kullar, för än Adam med Mirten och Neglikor prydde det Altare, wid hwars fot Han insför Jehofva skulle swärja sin Gudomeliga Elma en ewig trohet. Neroabar med Silfwergrått hufwud och darrande hand ledde Elma, sin Sone-Sons Döter Dotter til den härryckte Adam, och wälsignade dem båda. Elma war skön, som Hennes första Mor, då

Adam

*) Insändt.

Adam för andra gången öppnade sitt öga, och dagtad Han skadat Gud, förtjustes. Elma omfamnade sin Adim. Hålsan lyfte från Hans kind, och ur Hans blickar tindrade ofskuld. Rökten af det menlösa, finulliga Lammets blod hvimlade redan i hvirflar mot Skarna. An en gång omfamnades Adim af Elma. — *Elma!* Hur obestrefwelig stor är min lycka! — *Adim!* Öreknelige äro Stjernorna på Simlahwalfvet: Öräkneligare äro mina sällhet andande känslor. — Nu brunno Adims Låppar på Elmas mund, som tycktes endast wara skapad för kyssar och för menlösa nöjen. Nu . . . Men Allsmågtige Skapare! — Hwilket mörker! Hwilka sjungande Töcken! Hwilka skurar! Hwilka störtande Hagel! O We! O We! Ocean bryter Naturens bommar och höjer sig öfwer sina oändeliga gränser. Ack! — Der bortför en rytande wåg de qwidande Hjordar.

Der rustar sig en annan mot Adams olyckliga Slägte. Altare och Hyddor uppslukas. Skri och förskräckelse bestorma Skyn. Belägningswårde Adim! Jag ser Dig med Din Brud i sammen klettra op för det högsta berg . . . Nu har Du hunnit speffen . . . Nu, ack! nu hota strömmarna selswa Berget.

Adim.

Elma, ser Du höshorna stiga?

Elma.

Wår Bröllops dag! Adim!

Adim.

Hölsjer icke Wågen den stälta Ekens spets?

Elma,

J dag för ewigt förenas! . . . Adim! ännu har Du ej swurit mig den heliga Eden!

Adim.

Grusfiga Allmägt! — Hwilken stråle rasar emot Dig!

Elma,

Elma.

Det är Vår Bröllops sackta, Adim! Hvar är jag O
mina Fäders Gud! hvar är jag? Säg Du Adim, hur trogen Turturs
Dufwan var? Hon följde sin maka i djupet.

Adim.

Så följer och Adim sin Elma.

Elma.

Hwad! skall Du förgås? Adim förgås? Nej nej! Nerobar kan icke
wara fallst. Det är Han, som hwarje morgon sagt: Elma! Älska Din
Skapare; ty Han är rättwis. Nej, Adim kan icke förgås.

Adim.

Äck ja! min Elma! Denna Skaparen skola Wi älska. Han är rätt-
wis och mild. Redan bereda Änglarna en Boning i sina Himmelsta rym-
der, der Adim utan skiften och utan tårar får ewigt älska sin Elma.

Elma.

Prisad wære Jehofva, mitt uphof!

Adim.

Nej, min Elma! nu . . . An en affeds kys. Wattnet är öfwer
Bergets spets — Ren lystas Wi af böljorna.

Elma.

Låt Oss knyta Wåra armar tätt tilsammans, på det ej Wågen må
skilja twenne Älskare — Kjärleken är stark. — Adim! Wi förenas.

Adim.

Ja! in i Döden förenas Wi, Elma!

Elma:

Nej, Böljorna rycka mig bort . . . Farwål! . . . O Adams Gud!
. . . Adim, farwål! Älska ewigt Din El . . .

Adim.

Elma! . . . Jag ser Henne ej mer — Herre mina Fäders hopp!
Förbarma Dig!

Så

Så begrofs Adim med sin Elma uti et djup, på deras länge efterlångtade Bröllops dag. Men en Seraphim mötte deras Själar, förr än de hunnit til Solens krets. Der ifrån kastade de en' blick på det i sidar rumlande Jordklotet, präskade för sista gången en suck, och på Angelens Zeraphiske Wingar flugo öfwer alla de millioner Bertdar, som i höjderna simma, och med en tillbedjande tynnad afbida sin Ewige Skapares löften om Glädje och Sällhet.

Widare om *Aerostatische Machinen* *).

Utdrag af et Bref dat. *Toungsburg* d. 4:de *Januarii* 1784.

Då jag af *Tidningarna* sedt, at någre *Lärde* i andra *Länder*, tästaf om *Hedern* at först hafwa påfunnit *Konsten* at styra *Aerostatische Machinerne* i horizontal gång, bör jag skynda at berätta det *Wårt Land* redan äger den äran.

Tipperling, *Wårt* store *Naturkännare*, wisade för några dagar sedan prof af sin konst. Han hade förvärdigat en *Machine* som hyste 140,593: $\frac{4}{17}$ Cubic fot bränbar luft. Sjelfwa *Machinen* war öfwer spänd med *Silkesflor*, öfwerstrukt med elastiskt *Gummi*. Under *Machinen* hängde et *Skepp* af ungefär 30 *Canoners* byggnad, som bar i framstammen *Toungsburgska* *Wapnet*.

Tipperling hade invrättat *Machinen* med *sned* och *toppsegel*, wåfne af et obekant ämne, i den affigt, at hwarcken hettan utur *Machinen*, eller *Sohlstrålarne*, enär *Machinen* kom så högt up, skulle bränna *Seglen* och göra *Honom* til den andre *Icarus*. *Styret*, i form af et *Segel*, war fäst å sidan wid *Machinen*, men så, at det icke kunde nåkas den samma, och styrdes med 2:ne smala tener af *Koppar*.

Tipperling sjelf den 20:de besteg *Luft-Skeppet*, och wid tecken af et *Canon*.stort ifrån det samma, hifade sina *Segel*. Knappt hinde Han ropade håll

*) Insändt.

håll i å talia, innan alt sammans for flux up, wäl 1000 samnar. Han styrde Öst-Wäst, och syntes ännu på 50 mils Horizontal längd i Lusten hålla sin kosa, utan at behöfwa kasta om Styret.

Våra gamla erfarne Män, runkade på Huswudet och stötte sina Spanska rör i marken, samt swuro på sina Swärmödrars Heder, at sådane upståg aldrig bådade något godt.

Men dessa Machiner, ehuru fördelaktige de kunna blifwa at föra Krigs-Skepp genom Lusten, at lika in i Fästningar, at skaffa proviant och Bref in uti belägrade orter, etc. kunna likwäl medföra flere obehagliga följder.

Man wet at Wår Handel är uti hårtligaste Flor, och Wåra Wårin-gars tillväxt står i alla Avisor. Detta oagtat, har man på någon tid hos Os märkt en så synbar brist på Specie mynt, at man på en Ruppi måst gifwa 2 små mynts upgjaldt. En det mistänksamme trodde at Guldsmide-derne kastade myntet i Degelen, eller at, til betalning för importer, man på Skeppen utförde Specie mynt; men hela hemligheten är nu upträckt. Ett Sällskap Contrabands har, genom Aerostatiska Machinen, redan ut-practicerat en anseelig mängd däraf.

En sådan Machine fattade nyligen eld uppe i lusten, och wid nedsal-landet, fann man där på Galleriet, en namnkunnig Smyghandlare, jämte flere Ristor Specie-mynt. Han har varit til förhör, och som Han uttrat sig hafwa gjordt expeditionen i brist af wäplur, och i anseende til hög Cours, så har Han kommit på fri fot igen.

Jag tror at Aerostatiske Machinen gifwit flere af Wåra Lärde stö-
re speculationer, än den Philosophiska stenen. Toswood, en stor Astronom, har gifwit en afhandling på Frycket, som lärer wårka yttersta upmärksam-
het. Man wet hwad kostnader som blifwit använde at finna wågen Norr omkring til Ostindien, utan at ännu någon varit fullkomlig lycklig, i an-
seende til den myckna Drif-Isen kring Polen.

Toswood gifwer nu förslag, at, medelst Aerostatiske Machiner, göra en sådan resa. Hans förslag har wunnit alla tänkandes bifall. Och man är redan syfvelsat, at, genom Subscriptions-Listor, samla fond til den wid-
sträcktä Handels drifwande som kommer at börjas.

Magistraten hade hela denna tiden icke en dag fått hålla ferier, för
angelägna öfwerläggningar. Nyligen wäckte en af de äldsta Rådsherrarnas
ne

ne fråga: Hwar man skulle få all den brännbara Lust, som torde erfordras til så många wigtiga företaganden? Alla funno at en ansenlig quantitet behöfdes. Präsiderande Borg Mästaren funderade länge, slog sig med handen för pannan, och sade: Det war en förban: benig fråga.

Rådsherrn Jochum Pillvill, försäkrade, at all den tid Han haft förtren under Dombordet, hade makän en qvästion aldrig blifwit ventilerad.

Man omtalar öfwer allt i Staden, at Miving skall emellan fyra ågon förtrodit en sin Wän, de förbättringar Han på Aerostatiske Machinen är i begrepp at göra.

Intet Sällskap är utan at samtala om desse förundransvärde Machiner, och ingen Ustkäre gör visite hos sin Sköna, utan at roa Henne med små Aerostatiske Korfwar, sedan det genom Avisorne blifwit allmänt kundgjort, at man uti et förnämt Calas, låtit et antal sådane swåstwa i kring runnet, til Francimrets båstwan och ändteliga förnöjelse.

Epigramme.

Don Ranudos stod och prata
 „Hwad Han war för Marador!
 „Hur förnämt och stolt Han bor
 „På en den förnämsta gata
 „Och får mjölk af femton Kor . . .
 Men hur blefwo wi ej flata?
 När Hans Råd stod utan skor.

Arkiet 36 och 37 utkomma nästa Thursdag kl. 8 om morgonen.

Stockholm, Tryckt hos Commisarien P. A. BRODIN, 1784.

Fryd-Friheten den Bålsignade.

Stockholm d. 26 Februarii 1784.

Till F. W * * * (*).

— — **S**kyll mig ej för Flégme — Detta skérila, detta träfiga, detta högst förtvetaeliga Temperament har alldrig varit och alldrig blit mitt. — Ni känner mina occupationer — Troo Ni då ej, at en Burner kan syflosätta så mycket som en Young? Erinnrar Ni Er ej detta så utwalda som roliga arbete? — — Och hwad har Ni åtagdt mig? — Måla Wånskapen — — Hwilket åfwentyrligt företagande! — Hade Ni befalt mig smaka Wånskapen, njuta Wånskapen, Himmel! Huru hade jag icke åtydt Er! — Men måla Wånskapen — Ack! därtill fordras en mera skickelig, en mera åfwad hand, ån min. Måtte då min ofskicklighet antagas för giltig ursågt, når jag medgifwer Er, at jag ej kan ursåfcta mig med min okunnighet — — O nej! Jag känner Wånskapen. Jag har smakat denna Lifwets yppersta Wållust. Jag har njutit det Guda Nöjet, at ålska och blifwa ålskad af öma och Dygdiga hjertan. Jag har ågt Wånner — Oförlikneliga Wånner! — Wånner, som i alla affcender högst Åffans, och Wårdnadswårda förtjena et så hedrande Epithere — Ja, det är just i sådane Wånners skjöde, som jag lärdt känna Wånskapen. Det är där, som alla des förtjusande behagligheter intagit min

*) Insändt.

min Själ, bemästradt sig mitt Hjerter, upsedadt mitt Bröst, förbitmade
 mitt Lif, förbadadt mina Nöjen, förhöjdt mina Tankesätt, förädlat mitt
 Wäsende — — Uffade känslor! Lika flygtiga med Eiden — Wördade
 Intryck! Lika waracktiga med Ewigheten! — — — — — M.
 F. Will Ni lära känna Wänskapen ei i blott Mätning, utan till sielfwa
 Warelsen och Wäsendet, wälj Er En Wän — Wälj Er en Wän med
 egenkaper, tjenliga icke ollenast at upstända, utan at äfwen för alltid under-
 hålla denna Himmelska Eiden i Ert Bröst — Ja wälj Er

En Wän, som hjertats reswor läker,
 Och på en wink des språk förstår,
 Hos den Er swaghet hwilar säker,
 Hos den Er Dygd sit wärde får —
 En Wän, som qwick och moget tänker,
 Swars kunskap gagnar mer än blänker —
 „En Wän, som först och framsför alt
 „Det fina uti Wänskap kjenner,
 „Det läckra, som emellan Wänner
 „Just utgör Wänskaps rätta halt.

A — A —

Swärmerier *).

Förstån mig rätt! — Innom den sång gardin
 Där kring Corinnas . . . Nå! — små kärleks Gudar slämta
 Hvars Pager ofta mig på bra wingar hämta
 Ut dricka rus på rus ur njets Carafin;
 Ej där . . . Ack! männe då på Söder
 I Orden par Brecol? . . . Hos Augusti Bröder?
 Nej! — monne sen jag ljöpt en tjock Gustaviad? —

Den Karl'n är ju befängd, man wet ej hwad Zan säger.
 Min Herre! Läs til punkt — Ack! Hur mit hufvud wdger!
 Jag gjåspar sen jag läst ett A . . . A . . . Aftonblad:
 Se då slog Sömnens Gud sitt Läger
 Ikring en bädd, den jag — Gud wet hur länge äger!
 Förstår Ni nu? — Jag säf — Straxt skall Ni ock så se
 Hur Himlamakter mig uti sin vrede dömma
 Ut lik en Daniel om mörka gåtor drömma,
 Så sätt Er på Er Canapé
 Och glöm ej Auctorns skål wid hwarje infall tömma
 — Men Nota bene först, får jag om tilgift be
 Af alla mina Läsare
 Från Casten-hof till Rådstugån i Trola
 Ut när mig felas Kimm, så skrifwer jag på Prosa.

För

*) Insändt och insatt blott för at wisa det Förläggaren aldrig skyr Critiquen eller
 ock det gåckeri som af Anonymer drifwes med Tryckfriheten den Wälsignads.

Sedan denna Compliment är gjord, får jag den äran berätta, at dessa Swärmerier eller denna Dröm eller detta Ingen Ting, eller hwad man behagar . . . war ämnad för Bladet: Qwicka Infällen, Kortwilliga och rätt puglustiga Historier; — Men — Enckliga boksynta efterwärd! Man äger redan Manuscripter för 27 år. Således emottages ingen ting för än 8 dagar efter Nyåret Anno 1811 i Boklådan bredwid Kongl. Posthuset. — Jag frågar Er Hypochondriske Grankare! Hwem hade funnat prässa denna för mitt ämne så högst nödwändiga anmärkning innom Rinnets skrankor? — Men nu Courage!

På min Pegas jag äter Eklifwer
 Och uti traswet warse blifwer
 Hwar Minnets stälta Tempel står.
 Som Jehu dit min Skald:md hastar,
 Pegas på idel verlar går,
 I sina rimmbestredda spår
 Han rad:als impromptuer kastar.

En Winnbrygga — hwarföre finnes et så hårdt ord i Swanskan som nödgår mig binda Pegas wid en grind, och sätta mig ner . . . Jag tror, på Laurells Opera Omnia? — Ja, en Winnbrygga såldes ner från Templet til Supplicanternas tjänst.

Men jag will rimma när jag kan —
 Där mötte mig en turstwig man,
 Ee swansar ner från hjäsan hängde,
 Et horn Hans stälta panna bar

[Den Syndaren gifte i Stockholm war)
 Och fring Hans hals två långa dron slängde,
 . . . Af dessa drag . . . Det Wilddjur skapat blir
 Förfräckeliga namn! Satir.

Han kom burdus emot mig. Är Ni ingen Blad-Utgifwars eller
 åtminstone Förläggare, så smickra Er ej med at få Audience
 hos Gudinnan. Det är blott år den hopen Hon bestämde dagen.
 Emedlertid söj mig, det skall bli roligt at se hur det går —
 Jag söjde min Aelop, och Templet öppnades.

Bestrålat utaf årens Sken
 Uppå en Thron af Etsben
 Gudinnan till Zeraphen glimmar.
 Wid Hennes sida Nyckret står
 Et storkärf gjort på några timmar.
 Förkunnas i millioner år.
 Här ser man Hjälten Lagrar skära
 Och Snillet dela Hjeltars åra
 Och Dygden Snillet Offer få,
 Här ock at mänskligheten hämnas
 Tyranners namn med fasa nämnas
 Och till de sensta Secler gå.

Men sade jag till Satiren: „Allswarsamt — Kan en Dagblads-
 „skrifwars hoppas få sitt namn ristadt innom dessa gyllne murar?
 — Han swarade:

Hop

Hoppas kan ju hwem som will
 Chaq'un a son gout,
 Men i fall de gå Aprill
 C'est une autre affaire

Jag påminte Satiren at denna vers war högst dålig; men Han
 forisfor

Min Wån! En Herre stor som jag
 Så förnämt tala bör,
 Gudinnan gjort mig för i dag
 Till sin Ambassadeur.

Ni skall således emottaga dem? Svarade jag —

Nedan hördes Trompeters och Skallmejers ljud . . . hela
 Skaran mallkades.

Rum i Minnets Tempel winna
 Söker denna Wittra Tropp
 Klatsch! Courirn uti Galopp . . .
 Amar mjöd i spåren rinna.
 Seån en trebent svart Altan
 Skrikes allmänt: Det war f . . .
 Winden i Carpusen fattar
 Fålen mister en sin sko;
 Bondeståndets Cicero
 Trättfar alt med Christlig Tro

Och gjdr narr af Måhor, Hattar.

Sen man stekte salig Huls

Slit Martyr wdl ingen minnes

Men en grov wid Templet finnes.

Aj — Han tumlar i en puss

Dår ligger Han! Dår ligger Han!

Mer ingen Anka qwida kan

Än denna stackars Hedersman.

Efter detta grymma fall

Hans Pcgæ casferas skall

Men så glans af årans strimma

Swärjer Han med trottsig mine

At Han skall til Templet sinna

I en flygande Machine!

Qwicka Infall låts Han tappa

I en kladdig sårgad höjd

Deßa ropa: Pappa! Pappa!!

Och Han gråter utaf frögd.

At hëra så sin Dom, Han nu i Templet gif
 Men nödgades wld Tröskeln stanna
 Och gasstreck i sitt hopp och slog sig för sin panna:
 „Sins uti *Stockholms Stad* en Bladare så qwick?

Nu hwilar hela Jorden
 Gudinnan hies är worden
 Et rof för sömnens Gud.
 Göljd utaf Drömmars Klara
 Syns Åstonsbladet fara
 Och Templet kläds i nattens skrud.
 De klara Lampor släckas
 Med Wallnogsblad betäckas,
 Till mösan hwarje tar,
 Man slumrar och man lurar
 Men straxt ge Templets murar
 På *Stockholms* gjäspning återswar.

Satiren är den enda som wakar, altid syfvelsatt emottaga de kommande och placera dem hwar på sitt ställe, tills dem tillåtes hwar och en särskilt at inför Gudinnan haranguera.

Guds Dag i Templet återstrider

Man hör ett ljud, lik kackling utaf gås

Då prydd med stor Peruk et andligt redskap rider

På en Postilla af herr Lest ,

„Hör på godt folk ! min diupa insigt prisa !

„O Swåncka Zion ! hör

„Jag genast will et fel uti Wår Bibel wisa

„Som mänsklighetens sällhet rör :

„Här står Sörty . . Nej det Emedan heta bde ,

„Ja, kan den salig bli som wågar blindt förgjåta

„At Simsons styrka ej i Hans Toupé bestod

„S Polifonger ej, i lockar eller slåta ?

„Nej — Christne ! nej — Uti Hans mod !

Hålt hålt Gader Theolog med Ert Söndagsblad ! ropade Sa-
tiren, ännu är ej tiden kommen. Sitt emedlertid ner på detta
wåt Conditionerade Starkens Bibel-wärk.

Förd af salig Bagers anda

Och Hans efterträdare

Sår man nu en gala se

Stockholms Dagligt Allahanda

At om ewigt minne be.

Här sig 6 örs snillen stänga

Och hvarannan knuffar ge:
 Då en hwar kundgörelse
 Sprider ut en dyrbar ånga
 Till två tusend löpare.
 Utom alla Skrifare,
 Tjocka, smala, korta, longa,
 Herrar Colporteurerne.

Posten nu i hornet tutar:
 Och Satiren gläder sig,
 Billigt nog Han börjar Krig
 Men dem sällan billigt slutar.
 Afvund och en liten hämd,
 Bitterhetens sackla låna.
 Nödgas Snillet. Ziskan tjåna
 Ack! Hur lätt blir smaken skjåmd!
 Himlen lik, som på en dag
 Lysar, än med klara strålar:
 Delar tjusande behag,
 Ät de sålt Hans Purpur målar,
 Än i Afkans töcken dold,
 Skurar, rågn, och olust skjånker
 Utan skillnad och med wåld
 Lijan hop med Tisteln blånker.

Så:

Så man Pokken blandad ser
 Af det sköna och det sula
 För 6 bre — Uck! jag ber!
 Gifs en lagom Hvetbröds smula.

Satiren satte Honom med 3 djupa buggingar öfver alla de
 andra föregående och eftergående i Templet.

Nu Tryckfriheten hwad! En Krigsman! och ej rider!
 Nej — Han sitt equipage har mist —
 Så sagta kryper fram — Han glömmet ej sen sist
 Han pröfwat nog de gyllne tider!
 Och efter Björnar hwilket skall!
 Hur sanning här med diktren blandas!
 Hur Fången idel frihet andas!
 En planta Lagerträd . . . En Skog af ruten Tall.
 Det följa bår i denna raden
 Och säkert lik de andra Bladen
 Här Snillet's Tempel syns bredwid Apollos Stall.

Gudinnan war opwaktad, hopen församlad. Diggare Audiencen börjades. Som Tryckfriheten kom sist, stod den närmast till Ambasladeuren och blef för allra första gången præsenterad in för en Thron. Haranguen war denna i Hans wänliga Smicker:Stile.

Jag är ej kommen hit Gudinna!

Med någon ärelysten Själ

Hvem f . . bör swälta sig ihjäl . . . :

För at Dödligheten winna?

Swarom jag wägar Dig at be

(Nå sedan alla Åstor dundra)

Det är: At få Insändare

Ej en, ej en . . . men flera hundra.

Gå, gå, ropade Gudinnan, med dem har jag ingen ting at afgöra, utan Dina Originaler . . . Dina Qwäden . . . Och se här min hand.

At hela Hökar Sociteren

Skall wäga till sig Tryckfriheten

Så snörd i tåg på alla wis . . .

Men börjar Du at åter yra

Som

Somförsta Skäcken Ett till Syra

Då . . . Hwile afkan Din i Slotts-Canceliets spis.

Touren war nu til Posten, men Couriren trängde sig fram, och skrek med full hals: Kortwilliga Historier, Curiosa handelser, Qwicka Infällen, Nyttiga Upräcker för Swenska Financen, Stora Måns Portraiter, Tal öfwer mitt hjärtas spis, Aerostatiska Machinens beskrifning, förestäld i margehandas färgor lustiga at se på: Om ej alt detta förtjenar et rum i Ditt Tempel. O Blad-Gudinna! Så wet jag inter . . . Genast hwiskade Hennes Gudomliga Höghet wid Satiren „På „Tornet af Minnets Tempel står liksom på alla andra Torn, en „Tupp, den skall Du taga ned, och i den förunderliga Lust Machi- „nen uphisa Couriren i stället; men med det uttryckeliga för- „ord, at Han galer hwarje gång någon Gökande will sträfwä „fram til Templet — Så sagt, så skedd — Der sitter nu Courirn och sjunger:

Se op, se op, min Bittra Du!

Här sitter jag — Kukuliku!

Plats! Söndags-Bladet framträder, Gudinnan undanbad sig widare Compliment, än den Hon redan nödgats höra, och beslöt:

När